

Bruno Mathssons hem i gåtfull tolkning – Peder Alton

”Bruno Mathsson som person intresserar mig inte”, säger fotografen Mikael Olsson i en intervju, om jag minns rätt. Tydligare kan inte Olssons ointresse för att gräva i det privata uttryckas. I den fotoutställning, ”Södrakull Frösakull”, som han nu visar på Galerie Nordenhake i Stockholm (tom 15/2) är han i stället extremt eftersinnande, noggrann. I sitt utforskande av arvet efter en av den svenska modernismens ledande formgivare gör vad han kan med det visuella material som erbjuds.

Är det då en hyllning till Bruno Mathsson? Knappast. Snarare en nästan vetenskaplig undersökning av Mathssons tunna, bräckliga glashus, ofta byggda på utsatta lägen. Ingen kan säga att Mathsson inte fått uppskattning för vad han ritat. Han var en särpling men också ett säljgeni.

Så vad uppnår Mikael Olsson med sina fotografier? Ett klassiskt svalt foto iscensatt med metodisk envishet. Han flyttar möbler, rensar bort onödiga detaljer, väntar in det rätta ljuset, låter tidens gång synas. Allt för att hitta en exakt punkt där arkitekturen möter fotografins tekniska precision.

Jag har flera favoritbilder, inte minst den från Frösakull med ett dovt rum med gulnat ljus, som en sagobild. Också flera nästan abstrakta utsnitt av skogspartier som växer in i de två husen.

Men bäst tycker jag om de lite hemliga exteriörerna från Södrakull där några av Bruno Mathssons möbler kan anas i interiören. Här finns en gåtfullhet mitt i den svenska modernismen som är enastående.

Text published in Dagens Nyheter January 21, 2010